

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Cour de Cassation (Frankrijk) op 15 februari 2008 — Copad SA/1. Christian Dior couture SA, 2. Vincent Gladel, in zijn hoedanigheid van gerechtelijk bewindvoerder van Société industrielle de lingerie (SIL), 3. Société industrielle de lingerie (SIL)

(Zaak C-59/08)

(2008/C 92/37)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Cour de Cassation

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Copad SA

Verwerende partijen: 1. Christian Dior couture, SA, 2. Vincent Gladel, in zijn hoedanigheid van gerechtelijk bewindvoerder van Société industrielle de lingerie (SIL), 3. Société industrielle de lingerie (SIL)

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 8, lid 2, van de Eerste richtlijn (89/104/EEG) van de Raad van 21 december 1988 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat de aan een merk verbonden rechten door de merkhouders kunnen worden ingeroepen tegen een licentiehouder die handelt in strijd met een bepaling van de licentieovereenkomst die de verkoop aan discounters om prestigereiden verbiedt?
- 2) Moet artikel 7, lid 1, van deze richtlijn aldus worden uitgelegd dat er geen sprake is van toestemming van de merkhouders wanneer de licentiehouder in de Europese Economische Ruimte waren in de handel brengt onder het betreffende merk en daarbij in strijd handelt met een bepaling van de licentieovereenkomst die de verkoop aan discounters om prestigereiden verbiedt?
- 3) Indien het antwoord ontkennend luidt, kan de merkhouders een dergelijke bepaling aanvoeren om zich te verzetten tegen een nieuwe verhandeling van de waren op grond van artikel 7, lid 2, van deze richtlijn?

⁽¹⁾ PB 1989, L 40, blz. 1.

Beroep ingesteld op 18 februari 2008 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Helleense Republiek

(Zaak C-61/08)

(2008/C 92/38)

Procestaal: Grieks

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: G. Zavvos en H. Støvlbæk)

Verwerende partij: Helleense Republiek

Conclusies

- vast te stellen dat de Helleense Republiek, door de vaststelling en handhaving van artikel 19, lid 1, van het Notarieel Wetboek (wet 2830/2000), de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens het EG-Verdrag, met name de artikelen 43 EG en 45 EG en richtlijn 89/48/EEG ⁽¹⁾ betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hogeronderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten;
- de Helleense Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

1. De Griekse autoriteiten stellen dat de werkzaamheden van notarissen niet onder artikel 43 EG vallen omdat zij vallen binnen de werkingssfeer van artikel 45 EG. Zij wijzen op de hoedanigheid van de notaris als openbaar ambtenaar, welke aan notariële akten een grotere bewijskracht en uitvoerbare kracht verleent, die vergelijkbaar zijn met die van een rechterlijke uitspraak, door het gebruik van het zegel van de staat, op de hoedanigheid van de notaris als orgaan van de rechtsbedeling, op zijn rol als juridische raadgever, en op een aantal andere werkzaamheden. Zij verwijzen ook naar het territorialiteitsbeginsel, dat een Griekse notaris verbiedt zich te vestigen in een ander ambtsgebied.
2. De Commissie meent dat artikel 43 EG een van de fundamentele bepalingen van de Gemeenschap is, die sinds het einde van de overgangperiode rechtstreeks van toepassing is in de lidstaten. Het strekt ertoe het voordeel van de nationale behandeling te garanderen aan elke burger van een lidstaat die zich voor de uitoefening van een vrije activiteit in een lidstaat vestigt, zelfs met een secundair verblijf, en verbiedt elke discriminatie op grond van nationaliteit die het gevolg is van nationale wettelijke regelingen.
3. De uitzondering op de vrijheid van vestiging waarin artikel 45, eerste alinea, EG voorziet, moet worden beperkt tot werkzaamheden die een „rechtstreekse en specifieke deelname aan de uitoefening van openbaar gezag opleveren”. Volgens de Commissie levert geen enkele van de door de Griekse autoriteiten aangevoerde hoedanigheden of werkzaamheden een rechtstreekse en specifieke deelname aan de uitoefening van openbaar gezag op, zoals vereist in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen; als zodanig kunnen zij dus geen rechtvaardiging vormen voor de verboden discriminatie.

4. Het Hof van Justitie is van oordeel dat het criterium „rechtstreekse en specifieke deelname” niet van toepassing is op de uitoefening van accessoire en voorbereidende werkzaamheden met betrekking tot de taken van de overheid, die de eindbeslissing neemt. Verder heeft het Hof bij het onderzoek van het regime van beveiligingsbedrijven en -personeel geoordeeld dat, opdat sprake zou zijn van rechtstreekse en specifieke deelname aan de uitoefening van openbaar gezag, de betrokkenen de bevoegdheid moet zijn verleend „dwang uit te oefenen” ⁽²⁾, wat hier uiteraard niet het geval is.
5. Uit onderzoek van de rechtspraak van het Hof blijkt dat de uitoefening van openbaar gezag niet mag worden verward met een eenvoudige handeling die wordt verricht in het openbaar belang. Het enkele feit dat een particulier of een onderneming in zekere mate moet optreden in het openbaar belang, volstaat niet om die handeling als een uitoefening van openbaar gezag aan te merken.
6. Volgens de Commissie is richtlijn 89/48 van toepassing op het beroep van notaris, zowel voor zover het een bij wet geregeld beroep betreft als wat de vereiste kwalificaties betreft, en de toepassing van die richtlijn kan niet worden omzeild met een beroep op de toewijzing van soevereine rechten die de notarissen uitoefenen, om de volgende redenen:
- a) die toewijzing leidt niet tot een rechtstreekse en specifieke deelname aan de uitoefening van openbaar gezag, die de discriminatie zou rechtvaardigen, en
 - b) zelfs als mocht worden aangenomen dat notarissen kunnen worden beschouwd als gewone overheidsambtenaren — quod non — ontbreekt de verhouding van ondergeschiktheid en de bezoldiging als ambtenaar; opnieuw vallen zij niet buiten de werkingssfeer van de richtlijn, aangezien deze in beginsel ook van toepassing is op de overheidsdienst.

⁽¹⁾ PB L 19 van 24.1.1989, blz. 16.

⁽²⁾ Arrest van 29 oktober 1998, Commissie/Spanje (C-114/97, Jurispr. blz. I-6717, punt 37).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunal du travail, Esch-sur Alzette (Groothertogdom Luxemburg) op 18 februari 2008 — Virginie Pontin/T-Comalux SA

(Zaak C-63/08)

(2008/C 92/39)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Tribunal du travail, Esch-sur Alzette

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Virginie Pontin

Verwerende partij: T-Comalux SA

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten de artikelen 10 en 12 van richtlijn 92/85/EEG van 19 oktober 1992 inzake de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid op het werk van werkneemsters tijdens de zwangerschap, na de bevalling en tijdens de lactatie (Tiende bijzondere richtlijn in de zin van artikel 16, lid 1, van richtlijn 89/391/EEG) ⁽¹⁾, aldus worden uitgelegd dat zij zich er niet tegen verzetten dat de nationale wetgever voor de instelling van de rechtsvordering van de zwangere werkneemster die tijdens haar zwangerschap wordt ontslagen, voorziet in vooraf bepaalde termijnen zoals de termijn van een week van de tweede alinea van lid 1 van artikel 337 van de Code du Travail respectievelijk de termijn van twee weken van de vierde alinea van hetzelfde lid 1?
- 2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, moet de termijn van een week respectievelijk twee weken dan niet als te kort worden beschouwd om de tijdens haar zwangerschap ontslagen zwangere werkneemster in staat te stellen haar rechten in rechte te verdedigen?
- 3) Moet artikel 2 van richtlijn 76/207/EEG van de Raad van 9 februari 1976 betreffende de tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen ten aanzien van de toegang tot het arbeidsproces, de beroepsopleiding en de promotiekansen en ten aanzien van de arbeidsvoorwaarden ⁽²⁾, aldus worden uitgelegd dat het zich er niet tegen verzet dat de nationale wetgever de tijdens haar zwangerschap ontslagen zwangere werkneemster de schadevordering wegens onrechtmatig ontslag ontzegt, die krachtens artikel L. 124-11, leden 1 en 2, van de Code du Travail voor de andere ontslagen werknemers geldt?

⁽¹⁾ PB L 348, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 39, blz. 40.

Beroep ingesteld op 19 februari 2008 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Republiek Estland

(Zaak C-68/08)

(2008/C 92/40)

Procestaal: Ests

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: E. Randvere en K. Simonsson, gemachtigden)

Verwerende partij: Republiek Estland